

леше да не би да бжде въ опасностьъ съ Алек-
сандра, който страдаше, та му помогна до най-
послѣдната минута, и рѣши да даде на Алек-
сандра цѣрковѣ като го убѣди да ги въсприеме;
защото бързаше той да завземе пакъ воювание-
то си. Тогазъ единъ отъ Александровитѣ вой-
води на име Парменионъ прати отъ армията ед-
но писмо до Александра да се прѣдпазува отъ
Филиппа; защото царь Дарій бѣше му обѣщалъ 675
голтѣми подаръци, и да го ожени съ дъщеря си,
само да може да убие Александра. А той като
прочете писмото, на никой отъ приятелитѣ си
не каза, но го тури подъ възглавницата си; а
когато дойде часътъ и влезе Филиппъ съ при-
ятелитѣ, като носеше и цѣрътъ въ сждѣтъ, то-
газъ Александръ даде на Филиппа писмото, а той
самъ прие цѣрътъ съ готовность и безъ да се
сумява; тѣй щото чудесно и театрическо бѣше
зрѣлището, когато единий прочиташе писмото, а
другий пиеше цѣрътъ; и хвърлиха поглѣдитѣ си
помежду, но не подобно т. е. не съ сжщото усе-
щание; защото Александръ бѣше съ приятно
лице и веселъ, като се забѣлѣжваше отъ увѣ-
реніето и благосклонността, която показваше
къмъ Филиппа: а тойзи смая се заради насва-
дата, та еднѣжъ призоваваше боговетѣ, и вди-
гаше ржцѣтъ си къмъ небето, а другъ пѣтъ на-
даше надъ леглото, на Александра, и го молеше
да бжде добъръ, и послушливъ на докторскитѣ
сѣвѣти. Защото цѣрътъ отъ начало като завладе